

Svjedočenja s kontinentata: EUROPA

Dariusz Jeziorny

Alina Ciechanowska (udruženje "Pro Misja" Torun) član je poljske molitvene skupine koja sudjeluje u misiji koja je posvećena evangelizaciji u Mongoliji. Ona je, u suradnji s Dariuszom Jeziornym, napisala ovaj članak.

Naša je zajednica rođena 1987. godine u župi sv. Maksimilijana Kolbea u Torunu (Poljska). Skupinu smo mladih uveli u osobni odnos s Isusom, a nedugo nakon toga bili smo ispunjeni Duhom Svetim. Nakon što smo vidjeli kako Bog mijenja naše živote, svi smo željeli posvjedočiti drugima o svome iskustvu. Tijekom nekoliko godina narasli smo do 200 predanih članova.

Kroz mnogobrojne susrete s misionarima, u našim se srcima nastanila nova odvažnost. Proučavali smo različite narode, usredotočili smo se na one do kojih još nije doprlo evanđelje. Znali smo da ne možemo jednostavno sjediti otraga i ništa ne učiniti po ovom pitanju. Žarko smo molili za te ljude i za misionare. Mnogi od nas smo donijeli važne odluke imajući na umu izazov misije. To je bio slučaj za Damiana koji je organizirao znanstvenu ekspediciju sa svoga Sveučilišta u Mongoliji, što je bilo prigoda za prvi izviđački pohod u ovu udaljenu državu. Do kraja 20. stoljeća Mongolija nije vidjela ni jednoga kršćanskog misionara. Tri su se mlade osobe priključile Damianovoj ekspediciji, a Bolorma, mlada mongolka koju smo upoznali tijekom ulične evangelizacije u Torunu, pomogla je našem timu u Ulaanbaataru.

Prva posjeta Mongoliji, 2001. godine, imala je za posljedicu nove kontakte, a naš je entuzijazam za misijama još više porastao. Jedan od naših članova, Malgosia, odlučila je nastaviti svoj studij fizike na Sveučilištu Ulaanbaatara. Ovo je za nju bilo prigoda i mogućnost da nastavi živjeti u Mongoliji i nauči jezik. Pola godine kasnije, skupina je Malgosiju ovlastila da evangelizira u Mongoliji. Rafael je također napustio svoj posao čuvara umjetničke galerije, i pridružio se Malgosiji. Bilo je to tek vrijeme probijanja puta i shvatili smo koliko je bilo važno moliti za njihovu sigurnost. Nedugo nakon njihovoga dolaska, oni su utemeljili Centar katoličke misije i počeli su suradnju s Misionarima milosrđa, a u isto vrijeme su nastavili učiti jezik.

Pola godine kasnije vratili su se u Poljsku samo radi vjenčanja i da pokupe svoje osobne stvari prije povratka u Mongoliju. U međuvremenu smo, nekoliko tjedana poslali drugi tim u Ulaanbaatar koji je pomagao Misionarima milosrđa u njihovom radu s mongolskom djecom i zatvorenicima. To se dogodilo u prijelomnom trenutku, kada je otvorena prva mongolska župa u području Khan Uli. Sudjelovanje ovog tima u tom slavlju postalo je proročki znak budući da je ta župa nedugo nakon toga postala dom i radno mjesto za Rafaela i Malgosiju.

Nedugo nakon vjenčanja i povratka u Ulaanbaatar, sve su stavili na jednu kartu. Nastavili su studij, a učenje mongolskog jezika nije bio njihov glavni zadatak. Vjerovali smo da će im Bog, prije nego što im istekne njihova studentska viza, osigurati i omogućiti da ostanu u državi. I Bog je već osigurao ono što ljudi nisu mogli ni zamisliti. Nedugo nakon što su stigli u Ulaanbaatar, primili su poziv. Jedan korejski misionar, otac Kim Stefano je predložio da bi Malgosia i Rafael mogli raditi s njim u Khan Uli. I oni i mi smo bili presretni. Osim male kapelice, otac Kim je imao jednu neuseljenu kuću koja je postala dom naših mladenaca. Dva tjedna ranije neki članovi njihovih obitelji i njihovi prijatelji pitali su se kako netko može započeti bračni život s nekim tko ima toliko nepoznanica.

Molitva, neprekidni kontakti i prilagođavanje kulturi bili su presudne točke u to vrijeme. Naša zajednica ih je pratila molitvama, a osigurali smo im i novac. Što su duže ostajali, to su imali više posla.

Život u Ulaanbaataru nije jednostavan za jednoga Europljanina. Zima je dugotrajna, nekoliko mjeseci, a temperatura može dosegnuti -40° C. Čovjek se mora suočavati s problemima u svezi s grijanjem, infekcijama, raširenom tuberkulozom i ograničenom zdravstvenom zaštitom kao i s poteškoćama s obavljanjem formalnosti. Ljudsko siromaštvo, uključujući i način stanovanja, djeca na ulicama, alkoholizam, razorene obitelji, stepski način života i šamanski rituali nisu nimalo činili život jednostavnim u tom gradu. Smog je zimi još više otežavao život. On je, također, bio uzročnikom mnogih plućnih bolesti i oboljenja grla, kao i cerebralne ishemije. Medicina je bespomoćna u mnogim slučajevima i ostaje samo molitva.

Malgosia i Rafael danas rade kao misionari laici u Mongoliji. U 2006. godini, Poljska biskupska komisija za misije je pokrenula postupak njihovoga osiguranja što predstavlja konkretan znak njihovoga prepoznavanja. Biskup Venceslao Padilla u Ulaanbaataru pozvao je Rafaela da bude član Pastoralnog vijeća. Malgosia i Rafael vode evangelizacijske molitvene susrete i biblijsku i molitvenu skupinu za mlade, rade na krštenju odraslih, prevode formacijske materijale i koordiniraju rad župe kada je otac Kim odsutan. Ove je godine biskup povjerio Rafaelu i Malgosiji da vode brigu o jednom od župnih ogranaka u području Niseh. Ovo je nova prigoda za propovijedanje Evanđelja među nevjernicima. Od samoga početka, mongolska djeca zarobila su srce ovih misionara. Mnogi od njih žive u neizmjerne bijedi, neki su siročići ili su ih roditelji ostavili, stoga žedaju za ljubavlju. Otac Kim napravio je dom za nekoliko dječaka i pokušava ih približiti Isusu. Malgosia i Rafael, koji imaju svoga petogodišnjeg dječaka, Zbyszeka, pomažu ocu u ovom poslu. Nedavno su usvojili troje mongolske djece čiji su roditelji umrli. Dječaci trebaju posebnu brigu pošto je kod njih tuberkuloza uznapredovala, a najmlađi pati od naprednog rahitisa.

Sudjelovanje u svakodnevnom životu, prisvajanje mongolske kulture i plavokosi Zbyszek, koji tečno govori mongolski – sve ovo ohrabruje mongole da uče o Isusu.

*Preuzeto iz ICCRS Leadership Formation Supplement, svibanj-lipanj 2008. godine
Prijevod s engleskog: amater*